

מסורת הש"ס

(א) לעיל עו: למען קסו: (ג) שקלים פ"ד מ"ו זכוס קב: ממורה כ' לא: (ג) שקלים פ"ד מ"מ, (ד) ב"ק קב: ערעין כג, (ס) [מגילה ס.,] (ו) לעיל קל: ב"מ קט. יבמות עו. כתובות פה. [פירושין סה:.] (ז) כתובות לד: [נשי' כותב'.] (ח) [נשאלתות פ' ויחי איתא בצפרא:] (ט) [שם איתא באורחא:] (י) [נשי' מוס' לעיל פו. ד"ה אצל:] (י) [למען קעה. גיעין יג. טו.,] (ל) [קידושין כו.,] (מ) כ"א ורכה, (ס) [אחר מתמה רש"ע]

גהות הב"ח

(א) גב' זכרים ימברו לצרכי עולות וקבוצות ימכרו: (ב) שם ס"ח מלי [כיון דלא וכו' נכסי הוא] (ג) ח"מ וי"ב ס"א נמחק כל וכו': (ד) שם ככתבתינהו לנכסה וכו' וזכרא וכו' אינסובא ואיגרשה תחיל: (ד) רשב"ם ד"ה כותבין כ"י וכוין שהוא דלא כותבין לו: (ס) ד"ה כיון וכו' בכל מקום שזכרא דלון: (ז) ד"ה ממולא וכו' שם מקומן בדאיתא כנכאשית: (ח) ד"ה אימיה וכו' משנה אחריני אימיה דרמי בר חמא. ג"כ ע"ל כפצק חוקת דף ק"ה פסוקת כ"ב ד"ה פוסקת כ"ב ע"ל דף ק"ה ע"ב ודף קמ" ע"ב: (ח) תוס' ד"ה איבעיא להו וכו' כמשנה או בכלל נכסים שם להס: (י) ד"ה גלוי וכו' לא קנינהו לא בעל ולא מקבל מתנה דפריך תוס' וכו' ומשני תקנתא דרבנן שעשאוהו כנכסים אלא ידועים לבעל מיהו י"ל:

מוסף רש"י

כותבין שטר למוכר. עדי ממורה לפלוגי, ולא אחריני שטר מוקדם הוא כיון דקט מניה מתשאה, אי נמי כלאמי דלאחר עדי מתמוזין וכן י"ל (קדושין כ.). כיון שהחזיק בו. רב חימא בר אבין אמר לה ואינה מן המשנה (סח.). כקנה הדשטר. כגון שאמר לו זה קני קרקע בחזקה והשטר עמה (המקדיש כבסיו). לנדק הבית (נתיבם ק.). דאריה לגבי מזבח. מתמיים (סח.). זכרים עולות. ימכרו לגריבי עולות, דקד"ל כמתורה (ג.). התמישים מתמיים לנדק הבית כשכן נספין אינן נספין אלא למתנה. שכל הראוי למתנה אינו יכול מדי מזהב לעולם (נתיבם ק.). המקדיש כבסיו. כפילין ככלל נכסי, מעלין לו תפילין. ויפדה אותה (נתיבם כ.). ולה המשנה ויזן כשניטל להקדש. מעלין, שכן (ב"ק קב.). דמיוזבן ללמוד תורה. להתפרנס בו כשומד מורה (מגילה כו.). מיוזבן דאחר ממולאי. מקושטות מביט עלי, דלאמי אהי דרב כימי מביט עלי אחא (נרדובין כה): או: משתא אומלל,

מביט עלי, דלמרינן כפיק דרי' (יח.) אבי ורבא מדביט עלי קאלו [בימות עו.] שכן כריתוי ימיס, ולי נראה ממולא כגטוס בעלי מומין שאין חיס שפאר בני אדם, לשון שקל מולא ושלא כננא (כתובות פה.) שהיה משתפה רשעים (ב"מ קט.) או: ע"ש מקומן נקראו בני עלי ממולא, כדאמר בב"ר בתתא פיראט נט ואכרסה וקן עשרת תפארתם שיה, ר"מ אל למתלא ראה אומס שחור רכא, אמר להם שמה מתשפתת עלי אהם דתביז ביה וכל מרכיב ביקר יתמוס אנשים, אמרו רבי תפסלל עליוס אמר להם לכו וסיילו לנדקס ואהם וקנין אומס טו, וה"ג אמר בב"ה (יח.) אס יתכפר עון בני עלי בזה ומנחה, בזה ומנחה הוא דלון מתכפר אכל מתכפר בתורה ונגמליהו פסידס (ישיעיל קל.). אמריהו מילי מולייתא. קטועות בלא רגלס (נרדובין כה.) או: דכריס בגמזיס, לשון מוליא כגמולא כמיוק' (י.) כגששוס (ב"מ קט.) או: דכריס כריווס שאין כסס ממש, לשון (איוב יח.) ימל קליה, ועל שם מקומס מגדפס כדמכסי (מייסא ה.) כמי אכויז למוכז ועקרין תפקר (ישיעיל קל.).

וקנה: חזור במתנה. ואצ"ר דמתה הא איתתא נמי מצי למיהדר בה. אימר דאמר שמואל דמצי למיהדר. היכא דלעצמו הדר כלומר דמצי למיהדר. היכא דלעצמו הדר כלומר דמצי למיהדר. דשטרות. כריכות הרבה של שטרות: מר לאו צורבא מרבנן הוא. דלא היבא ליה מדי: חזור במתנה. ושני קנה:

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

כותבין שטר למוכר אף על פי שאין בו דליו חוז אלא למוכר וכיון שהוא רוצה (י) יכתוב לו: כיון שהחזיק זה בקרקע בו. מסקנא דמילתא דרב הונא היא אס קדם מוכר וכחז לו את השטר ואח"כ מכר לזה את השדה כיון שהחזיק הלוקח בשדה נקנה לו השטר בכל מקום (י) דאין אדם יכול לעכזו

לדעת כן מכר לו את השדה שיזכה הלוקח בשטר הנכתב לו לשמו וכשהחזיק בשדה נקנה לו השטר כדמנ"ט נכסים שאין להן אחריות בו' אלמא שטר מיקרי נכסים שאין להן אחריות: דמנ. במסכת שקלים כפ"ד

(משנה ז) המקדיש נכסיו והיה בהן בזהמה הראויה על גבי המזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לגריבי עולות ונקבות ימכרו לגריבי זבחי שלמים ודמיהם יפלו עם אור נכסים לנדק הבית ר' יהושע שחר זכרים עלמן בו' ובמס' תמורה (דף לא:) מפרש פלוגמיהו: יינוס שמינס בו'. גס זו שניה במסכת שקלים: דמנ. במס' ערכין המקדיש נכסיו מעלין לו תפילין כלומר אף תפילין הקדש ומעלין לו דמיהם ופודן בשויהן. אלמא מדחל עליהו הקדש מיקרי נכסי שהרי נכסי הקדיש: ספר פורה. מי מיקרי נכסי כתפילין דמו או דלמא תפילין היינו טעמא דהוי מלבוש אצל ספר מזהו היא ולא נכסי ואע"פ שיכול למכרו לא מיקרי נכסי מיק: משום דקנעיו לאינסובי לרב זצ"ד. וכן פירשה לו כהד"א כדמוכח כסיפא דגלילא דעתה משום דבעיא לאינסובי היא נותמתן לזה דלץ זה אלא להצריח מבעלה: ואיגרשה. ותבעה נכסה מננה: והא אינסובא. והפסידה דקנה בנה ולא אהני גלויי דעתה אלא להני שאילו לא היתה ניסת לרב זצ"ד לא תתקיים המתנה אצל השתא דאינסובא נתקיימה דעתה: ממולא. דאצי אצוי ממשפת בית עלי כדלמרינן (כ"ה דף יח.) אצי (י) ורבא ממשפת בית עלי קאתו וזהו שם מקומן (י) כנראשית רבה [פרשה נט] ר' מאיר אול למתלא ראה אותן שהם שחורי ראש כו': מילי מולייסא. בעלי מומין שאין בהן ממש כמו שקל מוליא ושדא כננא גבשושית (לעיל דף קד ג.). פסילו למאן דאמר מנרתה קני. יס מפרשים היינו גבי ההוא מעשה

דאימיה דרב שמואל בר אבא מאקרוקנא כפרק החובל (ב"ק דף פח.) ולאו מלתא היא דהתם כחיי בעלה כמצה נכסי מלוג שולג לננה לזכות בהן אחר מיתת בעלה^ט. והכי מפרשינן לה אפי' לרבנן דפליגי ארש"ג ככתובות כפרק האשה שנפלו לה נכסים (דף עט.) ואמרי ראה משחק בה ומעכב המתנה לעצמו וקנה הכל ולעיל [ק:] פרישית לה: הני מילי. דלמרי רבנן ראה משחק בה וקנה היכא דיהבא סתמא ולא גילא דעתה דמשום אינסובי הוא ולא נודע שלהצריח מתכוונת: אצל הכא גילא דעסה דמשום אינסובי. מנרתת מבעלה ולדעת כן שיחורו לה אחר גירושין והרי אינסובא ואיגרשא הכא מודו רבנן דלא קני אלא יחורו לה נכסים כדלמרינן נמי התם [כתובות שס] עד שתכתוב מהיום ולכשארצה דכיון דגלילא דעתה כמאן דכתבה ליה הכי דמי: אימיה דרמי בר חמא כו'. ומסקנא אחרון קנה משום דהדרא בה מראשון. ובפרק מי שהיה נשוי ככתובות (דף גז:) איבא (י) מעשה אחרני אימיה דרמי בר חמא כנפרא ככתבתינהו לנכסי לרמי בר חמא לאורתא ככתבתינהו לרב עוקבא אחא רמי בר חמא לקמיה דרב שמש אוקמיה כנכסי אחא רב עוקבא בר חמא לקמיה דרב נחמן אוקמיה כנכסי ודאינן לא חיישינן הואלי וציוס אחד נכתבו מיהו ההוא מיבעיא לן לאוקמה כמתנת כריא והא דהכא כשכיב מרע ובשכיב מרע לא שנא ציוס אחד לא שנא כשני ימיס אחרון קני דהא דהר ציה מקמיה: והא מסה. דכשלמא אס לא מתה תנן [לעיל קמו:] לא שייך קרקע כל שהוא אין מתנתו מתנה וכמו שחורה מן הראשון כשמתנה לשני תחזור בה מן השני נמי אס תרצה אצל עתה שמתה תתקיים מתנה ראשונה ויקנה ראשון שהרי היא נתנה כמתנת שכי"מ ודכריה כמתנין וכמסורין כשמתה ולא אמרינן דייתיקי מבעטלת דייתיקי [עי' לעיל קלה:] והכי כפירא ליה: כל שאילו עמד בו'. חזת האשה מאחר שאס עמדה היתה חוזרת העולה חוזרת מן הראשון אע"פ שמתה וקנה שני וכן הלכה: אימור דאמר שמואל לעלמו. היכא דחזר צו החולה ושייר לעצמו ולא נתנה לאחרים הוא חוזרתו חזרה אע"ג דמית אצל הכא דחזר צו מראשון ונתן לאחר שמה לאו חזרה גמורה היא: מלוגא דשערי. כך ש עמדת האל מלוגא דשערי כחיי: השטא אמרי. כולי עלמא שאחי שנתת לו מתנה היו לורבא מרבנן: הכי אמר שמואל כל שאילו עומד חוזר בו'. ובתרא קני: פיסקסא. כמו פיסקא (י) חסיכת קרקע:

לכסה הדיתה מברחת מבעלה דקא בעיא לאנסובי לרב זב"ד. ובסוף איגרשה והיתה רוצה להחזיר בהן: אמר משום אנסובי. דקא בעיא הברחה הוא מציא למיהדר בה: אפי' למאן דאמר מברחת שכתבה כל כנסיה קני. המקבל הני מילי דקני היכא דלא גליא דעתה דמשום אנסובי הוא דכתבן לו: הא אנסובא ואיגרשה וכיון דאיגרשה דמי כמאן דלא אנסובא דלהיכא אמרינן דקני היכא דלא מיגרשה אבל הא דאיגרשה הדרא בה: הדר כתבתינהו לכנסה לרב עוקבא דתרווייהו חיי בניה. אמר ליה מאי טעמא עבדת הכי. דאוקמת להו ביד שני: אי משום דכיון דהדרא. ויהתבינהו לרב עוקבא אהדרה מראשון ושני קנה: והא מתה. וכיון דמתה אינה חוזרת ולהיכא אמרינן דהויה חזרה היכא דלא מתה ולא הויה מתנה אבל הואיל ומהה מגרה בלבה לראשון וסיון דמתה אינה חוזרת ולהיכא אמרינן דהויה חזרה היכא דלא מתה ולא הויה מתנה אבל הואיל ומהה מגרה בלבה לראשון דשטרות. כריכות הרבה של שטרות: מר לאו צורבא מרבנן הוא. דלא היבא ליה מדי: חזור במתנה. ושני קנה:

בבא בתרא פרק תשיעי

קנא.

איבעיא להו ספר תורה מאי. ואס תאמר מאי קמיבעיא ליה על כרחך הוא ככלל נכסים שאין להם אחריות דנקנין במשיכה או (ט) נכסים שיש להם אחריות שנקנין בכסף בשטר כחוקה דמי נפיק מציניא ואומר ר"י דאע"ג דהוי לענין קנייה כנכסים שאין להם אחריות מ"מ לא הוי ככלל נכסים לפי שאינו יכול למכרו אלא ללמוד

תורה ולישא אשה כדאמר כפרק בתרא דמגילה (דף קז. כ.). מ"ר: **אפילו** למאן דאמר מברחת קנה בו. לריך לומר דמייירי כמתנת נכסים דאי ככל נכסים פשיטא דלא קנה כדמוכח כפרק האשה שנפלו (כתובות דף עט.) דלא פליגי אלא כמתנת נכסים אצל ככל נכסים לא פליגי: **גליא** דעתה דמשום אינסובי הוא והא אינסובא ואיתגרשה. וכן גורס ר"מ וטעו נראה לר"י דהא משמע דהוי טעמא משום דמיגרשא אצל אס היתה תחת בעלה קנה ואילו כפי' האשה שנפלו (שס וע"ש) משמע דאפי' כשהיא תחת בעלה לא קנינהו (י) לוקח דפריך התם וכי מאחר דלא קנינהו לוקח ליקניניהו בעל ומשני תקנתא דרבנן שעשאוהו כגון שמכרתס^ב מיהו^ג י"ל דמכל מקום נהי דלא קני בעל ולוקח מכל מקום כרשות המקנל מתנה הס עד שמתגרש. מ"ר:

מתה וגרשה אתיא לקמיה דרב ביבי בר אבבי אמר משום אנסובי והא אינסובא אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע^ו משום דאתו ממולאי אמריתו מילי מולייתא אפילו למאן דאמר מברחת קני הני מילי היכא דלא גליא דעתה אבל הכא גליא דעתה דמשום אינסובי הוא והא אינסובא ואיגרשה ״אימיה דרמי בר חמא^ז באורחא כתבתינהו לנכסה לרמי בר חמא^ח בצפרא כתבתינהו לרב עוקבא בר חמא אתא רמי בר חמא לקמיה דרב ששת אוקמיה בנכסי אזל רב עוקבא בר חמא קמיה דרב נחמן אוקמיה בנכסי אתא רב ששת לקמיה דרב נחמן אמר ליה מאי טעמא אוקמיה מר לרב עוקבא בר חמא אי משום דהדרא בה והא שכיבא אמר ליה הכי אמר שמואל ככל שאילו עמד חוזר חוזר במתנתו אימור דאמר שמואל לעצמו לאחר מי אמר אמר ליה בפירוש אמר שמואל ל^בין לעצמו בין לאחר אימיה דרב עמרם חסידא הוה לה מלוגא דשטראי כי קא שכבא אמרה ליהוי לעמרם ברי אתו אחוה לקמיה דרב נחמן אמרו ליה^ט והא לא משך אמר להו ס^ט דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו אחתיה דרב טובי בר רב מתנה כתבתינהו לנכסה לרב טובי בר רב מתנה בצפרא לפניא אתא רב אחדבוי בר רב מתנה בכה לה אמר לה השתא אמרי מר צורבא מרבנן ומר לאו צורבא מרבנן כתבתינהו ניהליה אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה הכי אמר שמואל כל שאילו עמד חוזר חוזר במתנתו אחתיה דרב דימי בר יוסף הוה לה פיסקתא דפרדיסא כל אימת דהות חלשא הוה מבקיא ליה ניהליה

דאימיה דרב שמואל בר אבא מאקרוקנא כפרק החובל (ב"ק דף פח.) ולאו מלתא היא דהתם כחיי בעלה כמצה נכסי מלוג שולג לננה לזכות בהן אחר מיתת בעלה^ט. והכי מפרשינן לה אפי' לרבנן דפליגי ארש"ג ככתובות כפרק האשה שנפלו לה נכסים (דף עט.) ואמרי ראה משחק בה ומעכב המתנה לעצמו וקנה הכל ולעיל [ק:] פרישית לה: הני מילי. דלמרי רבנן ראה משחק בה וקנה היכא דיהבא סתמא ולא גילא דעתה דמשום אינסובי הוא ולא נודע שלהצריח מתכוונת: אצל הכא גילא דעסה דמשום אינסובי. מנרתת מבעלה ולדעת כן שיחורו לה אחר גירושין והרי אינסובא ואיגרשא הכא מודו רבנן דלא קני אלא יחורו לה נכסים כדלמרינן נמי התם [כתובות שס] עד שתכתוב מהיום ולכשארצה דכיון דגלילא דעתה כמאן דכתבה ליה הכי דמי: אימיה דרמי בר חמא כו'. ומסקנא אחרון קנה משום דהדרא בה מראשון. ובפרק מי שהיה נשוי ככתובות (דף גז:) איבא (י) מעשה אחרני אימיה דרמי בר חמא כנפרא ככתבתינהו לנכסי לרמי בר חמא לאורתא ככתבתינהו לרב עוקבא אחא רמי בר חמא לקמיה דרב שמש אוקמיה כנכסי אחא רב עוקבא בר חמא לקמיה דרב נחמן אוקמיה כנכסי ודאינן לא חיישינן הואלי וציוס אחד נכתבו מיהו ההוא מיבעיא לן לאוקמה כמתנת כריא והא דהכא כשכיב מרע ובשכיב מרע לא שנא ציוס אחד לא שנא כשני ימיס אחרון קני דהא דהר ציה מקמיה: והא מסה. דכשלמא אס לא מתה תנן [לעיל קמו:] לא שייך קרקע כל שהוא אין מתנתו מתנה וכמו שחורה מן הראשון כשמתנה לשני תחזור בה מן השני נמי אס תרצה אצל עתה שמתה תתקיים מתנה ראשונה ויקנה ראשון שהרי היא נתנה כמתנת שכי"מ ודכריה כמתנין וכמסורין כשמתה ולא אמרינן דייתיקי מבעטלת דייתיקי [עי' לעיל קלה:] והכי כפירא ליה: כל שאילו עמד בו'. חזת האשה מאחר שאס עמדה היתה חוזרת העולה חוזרת מן הראשון אע"פ שמתה וקנה שני וכן הלכה: אימור דאמר שמואל לעלמו. היכא דחזר צו החולה ושייר לעצמו ולא נתנה לאחרים הוא חוזרתו חזרה אע"ג דמית אצל הכא דחזר צו מראשון ונתן לאחר שמה לאו חזרה גמורה היא: מלוגא דשערי. כך ש עמדת האל מלוגא דשערי כחיי: השטא אמרי. כולי עלמא שאחי שנתת לו מתנה היו לורבא מרבנן: הכי אמר שמואל כל שאילו עומד חוזר בו'. ובתרא קני: פיסקסא. כמו פיסקא (י) חסיכת קרקע:

לכסה הדיתה מברחת מבעלה דקא בעיא לאנסובי לרב זב"ד. ובסוף איגרשה והיתה רוצה להחזיר בהן: אמר משום אנסובי. דקא בעיא הברחה הוא מציא למיהדר בה: אפי' למאן דאמר מברחת שכתבה כל כנסיה קני. המקבל הני מילי דקני היכא דלא גליא דעתה דמשום אנסובי הוא דכתבן לו: הא אנסובא ואיגרשה וכיון דאיגרשה דמי כמאן דלא אנסובא דלהיכא אמרינן דקני היכא דלא מיגרשה אבל הא דאיגרשה הדרא בה: הדר כתבתינהו לכנסה לרב עוקבא דתרווייהו חיי בניה. אמר ליה מאי טעמא עבדת הכי. דאוקמת להו ביד שני: אי משום דכיון דהדרא. ויהתבינהו לרב עוקבא אהדרה מראשון ושני קנה: והא מתה. וכיון דמתה אינה חוזרת ולהיכא אמרינן דהויה חזרה היכא דלא מתה ולא הויה מתנה אבל הואיל ומהה מגרה בלבה לראשון דשטרות. כריכות הרבה של שטרות: מר לאו צורבא מרבנן הוא. דלא היבא ליה מדי: חזור במתנה. ושני קנה:

עין משפט
נר מצוה

צו א מיי פ"ח מהלכות זכיה ומתנה הלכה טו סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמח סעיף יא:
צח ב מיי פ"ה מהלכות עשין הלכה ז סמג עשין קלג:
צט ג מיי פ"ח מהלכות זכיה ומתנה הל' טו סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמח סעיף יא:
ק ד מיי פ"ה מהלכות ערכין הלכה ח סמג עשין קלג:

קא ה מיי פ"ח מהל' זכיה ומתנה הל' טו סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמח סעיף יא:
קב ו מיי פ"ו מהלכות עשין הלכה ג סמג עשין קלג:
קג ז ח מיי פ"י מהלכות ס"ח הלכה כ סמג עשין סה טו"שע יו"ד פ' ער סעיף א:

קד ט מיי פ"ח מהלכות זכיה ומתנה הל' טו סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמח סעיף יא:
קה י מיי פ"ו שם הלכה יב ועי' במגיד משנה סמג לאון פ"ו טו"שע אה"ע פ' סעיף ז:

קו כ י מיי פ"ט מהל' זכיה ומתנה הלכה טו סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמח סעיף יא:
קי מ מיי פ"י מהלכות זכיה ומתנה ח' א סמג עשין פכ טו"שע חו"מ פ' רמ סעיף כ:

	גליון הש"ס	
במרא והא לא מסך. ע"י לעיל דף עו ע"א תוס' ד"ה תמר:		

מוסף תוספות

א. וכשאמר כל נכסי לפלוני דלמא לא קרי איניש לס"ח נכסי דליה כיון שאינו יכול למכרו להתפרנס בו. שיעמיק' כסס מוס'הל"ט. ב. ואיקניניהו לוקח ביעור תחת בעלה אי"כ ינחא דלא קנינהו בעל. ג. ומיהו כיון שהם לאשה ולא קנה לוקח, כשמתה הבעל יורש אותם, וכן דעת רבותי, ומיהו פירות שאכל מקבל מתנה הוי הם שלו ודוראי יביעיהו ומתולמינהו שנתה, וזו היא מתנה שנתה להם פירות שלא אכל אפי' הם תלושים חזורים לה עם הגוף. רעט"א.

רבינו גרשום

מתנה: וזו היא ששינוי נכסים שאין להם אחריות. כגון השטרות בו'. אלמא דשטר איקרי נכסי: דתנן המקדשין כל כנסיו והיה ביהמה הראויה לגבי המזבח זכרים ונקבות. ר"א אומר זכרים (ז) יקרבו עולות ונקבות ימכרו לזבחי שלמים והשאר יהיה לבדק הבית. (י) ה' יהודה אומר אלו ואלי ימכרו בזמים ויפלו עם שאר בדק הבית. אלמא דבהמה איקרי נכסי: ויינות שמינס ועופות ר' אליעזר אומר ימכרו לחיובי אותו מין ויפלו עם שאר נכסים לבדק הבית: מעלין ספר תורה. ולא אמר בהדיא מי איקרי נכסי: כתבתינהו אמר משום אנסובי. דקא

בעיא הברחה הוא מציא למיהדר בה: אפי' למאן דאמר מברחת שכתבה כל כנסיה קני. המקבל הני מילי דקני היכא דלא גליא דעתה דמשום אנסובי הוא דכתבן לו: הא אנסובא ואיגרשה וכיון דאיגרשה דמי כמאן דלא אנסובא דלהיכא אמרינן דקני היכא דלא מיגרשה אבל הא דאיגרשה הדרא בה: הדר כתבתינהו לכנסה לרב עוקבא דתרווייהו חיי בניה. אמר ליה מאי טעמא עבדת הכי. דאוקמת להו ביד שני: אי משום דכיון דהדרא. ויהתבינהו לרב עוקבא אהדרה מראשון ושני קנה: והא מתה. וכיון דמתה אינה חוזרת ולהיכא אמרינן דהויה חזרה היכא דלא מתה ולא הויה מתנה אבל הואיל ומהה מגרה בלבה לראשון דשטרות. כריכות הרבה של שטרות: מר לאו צורבא מרבנן הוא. דלא היבא ליה מדי: חזור במתנה. ושני קנה:

^[1] שם הגי' ר' יהושע אומר זכרים עלמן וקבוצות ימכרו לגריבי זבחי שלמים ודמיהם יפלו עם אור נכסים לנדק הבית